

פרשת עקב

מתוך ספר לקוטי הלכות

וידעת היום והשבות אל לבבך

אי אפשר לזכות לאמת בשלמות פיאם כשאינו נצרך לבריות, שאז דיקא האמת בשלמות. אך לכאורה קשה אם-כן, רב העולם נצרכין לבריות, כי צריכים רבם לקבל טובה זה מזה, ומאחר שהוא צריך לחברו לאיזה דבר, אם-כן הוא בכלל נצרך לבריות, וכן כל הצדיקים הגדולים, כל פרנסתם ממה שמקבלין מהמונעם, אם-כן לפי זה הם רחוקים, חס ושלום, מן אמת, אך באמת עקר התכלית, שצדיקין לידע כי אין עוד מלבדו אין עוד ממש, דהיינו שאין שום דבר נמצא בעולם, רק הוא יתברך לבדו, כמו שכתוב: "וידעת היום וגו', כי ה' הוא האלקים וגו' אין עוד" אין עוד ממש, כי אין שום דבר נמצא בעולם כלל וכלל לא, רק הוא לבדו יתברך, וכלא קמה בלא חשיב לא ממש, כי הכל בטל במציאות ממש נגדו יתברך, ועל-כן כשמקבלין מאחד פרנסה או הטבה אחרת, הוא מקבל ממנו יתברך בעצמו, מאחר שיודע שהכל אין ואפס, והפעל נכלל בהפח, ואזי הוא מקבל רק מהפח הראשון, דהיינו מהבורא יתברך שמו.

וזה עקר בקשתנו: "ואל תצריכנו לידי מתנת בשר ודם", דהיינו שלא לטעות ולחשוב שהוא מקבל מהבשר ודם ממש, רק שידע שאפלו כשהוא מקבל טובה מחברו, הוא מקבל רק מהפח הראשון שהוא הבורא יתברך שמו, ואז הוא בודאי אינו נצרך לבריות אף-על-פי שהוא מקבל מהם.

וזה בעצמו בחינת אמת, כי זה עקר האמת כשיודעין שהפעל מקשר בפח, ואין שום דבר בלעדו יתברך, רק פלו חס, אז דיקא זוכין לאמת, כי אמת הוא רק אחד וכמבאר במקום אחר, דהיינו, כשיודעין שהכל אין כנגדו אין ממש, ואחר הבריאה הוא ממש כמו קדם הבריאה, כי הפעל מקשר בהפח באחדות גמור, ואזי הוא בחינת אמת. ודבר זה אי אפשר להסביר, רק כל חד כפם מה דמשער בלבה. (הלכות מתנת שכיב מרע ב, אות ה לפי אוצר היראה - אמת, אות טו)

הכו מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי אמרו רבותינו ז"ל: אמר משה לישראל: כפויי טובה וכו', בשעה שאמר הקדוש-ברוך-הוא לישראל מי יתן וכו', היה

השבת fe רבי נחמן אמרסלי

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבת

* כוכבי אור *
* ספורים נפלאים *

עש ... ופעם אחת בא רבנו ז"ל אצלם והיה להם ספר בלשון יון (גריכיש בוך) ושאל אותם רבנו ז"ל מה זאת? ויענו אותו כלאחר יד, זה אינו בשבילכם. כך היה איזו פעמים ששאל אותם והם ענו לו פניל. ולקח בידו ואחז מספר של איזו דפים מהספר ואמר להם בעל פה מה שכתוב שם גם הדף והשורה, ונתפלאו מאד. הכלל, שהם נתקשרו אליו מאד ונכנס אהבתו בלבם מאד מחמת גדל חכמתו ז"ל, והיו רגילין לנכנס אצלו והיה נחשב מאד בעיניהם.

עש ופעם אחת דברו ממשיה, ענו ואמרו אנחנו רוצים אתכם למשיח. ופעם אחת אמרו לו שאם היה הקיטר הזקן חי היה לוקח הגור והפטר מלכות מראשו, ומכתיר אתכם מחמת חכמתכם הנוראה, אבל מה נעשה שזה המלך הוא טפש וכו'.

עש פעם אחת שחקו אצל רבנו ז"ל במשחק השאח והדרך שבעת המשחק שוכחים את חרדת הכבוד (און מיוערט היימיש) ולא היה להם כל כך חרדת הכבוד ממנו ז"ל, ובאמצע...

(ההמשך מעבר לדף)

בידי שמים חוץ מיראת-שמים, אף-על-פירכן רצונו שנבקש אותו: תן אתה, שזה ענין ההתבודדות לפרש שיתנו בינו לבין קונו ולהתחנן ולבקש מלפניו על נפשו, שיתן לו ברחמיו יראת-שמים לבל יחטא עוד, כי באמת לאמתו הכל בידו יתברך, כמו שכמה פסוקים ומאמרי רז"ל מורים על זה, רק שרצונו יתברך דיקא לבקש אותו על זה.

וזה בעצמו פונת "מי יתן והיה לבכם זה", דהיינו שישמיו לבם היטב לזה לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך תמיד על זה ולומר תן אתה וכו', ואז בודאי יזכה אותם השם יתברך ליראת-שמים ולכלי-טוב. (לפי אוצר היראה - ההתבודדות, אות מח).

להם לומר: תן אתה וכו', אף משה לא רמזה להם עד אחר ארבעים שנה וכו', ומזה למדו, שאין אדם עומד על סוף דעתו של רבו עד ארבעים שנה, עין שם ברש"י ותוספות.

ומכל זה מבאר פמה מזהירים רבותינו ז"ל על התבודדות, דהיינו לפרש שיתנו לפני השם יתברך ולבקש מלפניו שיתן לנו יראת-שמים לבלתי נחטא, אף-על-פי שהכל בידי שמים חוץ מיראת-שמים, אף-על-פירכן הכל בידו, וצריכין לבקש אותו יתברך דיקא על זה, וכמבאר שם במהרש"א. וכן מדברי רבותינו ז"ל הנזכרים צריכין ללמד, פמה צריכין לעסק בזה להבין סוף דעתם של רבותינו ז"ל, שהזהירו אותנו על זה, פי הבעל-דבר מחליש מאד דעת כל אחד ואחד כאלו לא עליו פנונו רבותינו ז"ל, לפי עכירת מעשיו וקשיות ערפו וכו'.

אבל באמת אינו כן, רק השם יתברך רוצה שנבין בעצמנו סוף דעתו, שרצונו ורצונו

שנבקש אותו תמיד: תן לנו אתה יתברך לב טוב וכשר ליראה את שמך, ועין בתוספות שם, שמשנה בעצמו לא שם לבו כל-כך לזה, כי לא היה צריך לזה, כי היה צדיק גדול, אבל ישראל, שלא היו במדרגה זו, היה להם ביותר לשום על לבם ולכונן דעת השם יתברך, שייבקשו אותו שישמרים מעברות ושיתן להם יראת-שמים, בבחינת 'תן אתה'.

והרי מבאר בתוספות הנ"ל הפך הדעת של קצת המהפכין את האמת, שאומרים שאין ראוי לעסק בהתבודדות לפרש שיתנו לפניו יתברך, כי אם גדולי הצדיקים, אבל לא בני הנעורים, ובפרט אנשים מגשמים וכו', והרי מבאר בתוספות הנ"ל ההפך ממש, שאדברא משה רבנו לא היה צריך לזה כל-כך כי היה צדיק גדול, אבל על ישראל דיקא הקפיד מאד מאחר שידעו את מדרגתם, מחמת זה דיקא היו צריכין להתחזק בהתבודדות ולהבין סוף דעתו של השם יתברך, שאף-על-פי שהוא עצמו אומר מי יתן, שנראה מזה שאין הדבר בידו בפניכול, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: הכל

נצח תדבקה ונצמנו תפאצו

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, טו)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

ראש השנה

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

זרואות באב"י הנחל

= מועדי ה' - שבת (חלק ו') =

עצ ... ובאמצע, באו הר' נתן והר' נפתלי אל הבית באימה וביראה כנהוג, וכשראו את זאת נפל להם חלישות הדעת. ענה ואמר להם רבנו ז"ל: אתם אינכם מהחיל שלי. וספר להם מעשה, שמלך אחד לקח פעם אחת את ידיו לחדר מיוחד ושחק עמו בהשאח, והדרך וכו' כנ"ל. ושכח המלך שהוא מלך, וכן הידיד שכח שהוא שוחק עם המלך ושחקו כשני אנשים פשוטים, פעם נצח המלך ופעם נצח הידיד וכו', ושכח מעט היראה. ובעת הזאת היו נצרכים להמלך איזו שרי המלוכה, ונכנסו אליו באימה וביראה כנהוג. והתחיל הידיד להביט על עצמו הלא הוא שוחק עם המלך, ולא שחק בטוב מכיון שלא נצח את המלך. ויאמר לו המלך מה זה? זה אין ענין שלך, עמם אני מנהיג מדינות, ואתך אני שוחק בשאח מיט זיי פיר איך לענדער און מיט דיר שפיעל איך שאח. וכן הראה רבנו ז"ל בידידיו על מוהרנ"ת ורבי נפתלי ז"ל ואמרו, עמם אני מנהיג מדינות, ואתכם אני שוחק בהשאח.

עצ הכלל שיש הרבה לספר והמון יריעות יקצרו ממה שעסק עמהם וכו'. והסוף היה שבראש השנה האחרון באומין שנת תקע"א, התפללו יחד בקבוץ רבנו ז"ל, ובאה שפחת הירש בער לקרא לו שגלך לשתות קאוה וכו', ענה ואמר לה: זה לא, הינו קדם תקיעת שופר איני הולך לשתות. וגם התחיל להניח לצמח מעט זקן, וגם מוהרנ"ת ז"ל חזר את התורה ח' לקוטי תנינא "תקעו תוכחה" עם הירש בער הנ"ל, כי היה דחק בבית, ומוהרנ"ת רק האזינים היו פונים לרבנו ז"ל, אבל שאר הגוף היה עליו דחק אנשים, ואת הירש בער לא דחקו כי יראו ממנו מחמת שהיה קרוב למלכות וכו', על כן שמע היטב את התורה וכו'.

עצ ואחר הסתלקות רבנו ז"ל ומוהרנ"ת ככה והתאונן מאד פידוע, ענו ואמרו אליו איך פעהלט דער רבי? אונז פעהלט דער רבי, ווען דער רבי זאל לעבין וואלטען מיר גיווארין בעלי תשובה וצדיקים גמורים ולך חסר הרבי? לנו חסר הרבי, אם הרבי היה בחיים היינו נהפכים לבעלי תשובה וצדיקים גמורים ...

(המשך יבא ב"ג)

שבת שלום על השוערת

אבינו עליו השלום, להיות שלם במדת החסד באמת. ותופני ברחמיך לאמונה שלמה ולענה אמתיות, ואזכה להרגיש שפלותי באמת, ואדע באמת כי "אנכי תולעת ולא איש", ותצילני ברחמיך מכל מיני חרפות ובזיונות, ותתן לי כח להתגבר על כל השונאים והחולקים על האמת לנצח אותם ולהשפילם עד עפר: (מתוך לקוטי תפילות א' - תפילה כ"ח)

שבתים יקרים

נא לא לשכוח לתרום לעלון שלכם, כבוד רבי נחמן בעולם

*

בכל מכשיר "קהילות" תחת השם השבת של רבי נחמן מברסלב או בדואר, חשבון 89.2255.7

ר' ישראל בקש מאחד לקפל את טליתו בשבת בבקר לאחר התפלה, וכשהלה אמר לו שהוא אינו מקפל טלית בשבת, הגיב ר' ישראל בפליאה רבה ברמוז שזה חמרה גדולה. ולאחר מכן אמר לו ר' ישראל: "נו, תקפל לא על הקפול הראשון", והוסיף: "אבל אם אתה רגיל לנהוג ככה, תמשיך כמו שאתה רגיל".

בערב שבת פנה פתאם ר' ישראל לאחד מהחברים כשהוא בא להפריד מר' ישראל, ואמר לו: "אתה הולך לעשות סלים לחלק לעניים לכבוד שבת?"... והיה נראה שמזוהו במצוות מעשיות.

לאחר שארץ את ר' ישראל בביתו והתפאר לפניו ששלח את אשתו להוריה מחמת צניעות, (פי היו החברים רגילים לבקר את ר' ישראל בכל מקום בו שהה). גער בו ר' ישראל על שאינו שוכח את השבת בצותא עם אשתו. ובהזדמנות אחרת השיב ר' ישראל לאחד, שאם יש בבית חדר מיוחד לאשה, אין שום מניעה להכניס אורחים.

אחד מהחברים התפלל עם החסידים בליל שבת, והגיע מאחר הבינתה, ואז ר' ישראל הוכיחו על זה שמתפלל עם החסידים בליל שבת ועל ידי זה עושה קדוש מאחר ואשתו כבר ישנה, וכשבדק מצא שכן הוא.

ר' ישראל ספר, שההורים של אשתו הכו את אשתו מכות רצח שתתגרש, ור' ישראל ספר שמצדו היה מוכן להכל, אפלו להתגרש, העקר שישאר ברסלב. (אפלו שצריך לסבל הכל ולא להתגרש, אבל ההתקרבות לצדיק עולה על הכל). אמנם אחרי השבת הראשונה כשאשתו שמעה איך הוא שר שלום עליכם, אמרה שהיא רוצה ברסלב.

פעם בשבת אחר הצהרים צוה ר' ישראל לחברים לרקוד כי עדין שבת, והיה נראה שמרמז שהענין של שבת הוא לרקוד ולשמח.

חסיד מבגר ספר, שמגדל ההשתוקקות של ר' ישראל לזכות לשמחת שבת, היה מגיע לכחל בערב שבת ורוקד לבד עם פסא, פאשר לא מצא מי שירצה לרקוד איתו.

אחד הלך בשקט להתבודד ביער בליל שבת אחרי הסעודה לפני השנה, ולפני תפלת שחרית ר' ישראל דבר עם החברים שירות של התעוררות על התבודדות, ואמר שבלילה צריכים ללכת לישון ולקום (בלילה), ואז ללכת להתבודד ביער (פי הענין הוא דוקא לקום).

ר' ישראל בעצמו היה נוהג לשיר ולרקוד כל ליל שבת עד הבקר, למרות תרעמת השכנים.

עיצות ותפילות

הכנסת אורחים, א'

על-ידי הכנסת אורחים תלמידים חכמים אמתיים לתוך ביתו, על-ידיה זוכין לאמונה ולשבר הכפירות, ועל-ידיה מעלין ומתקנין התורה הנפולה של התלמידים חכמים שאינם הגונים, שהם בחינת שדין יהודאין, שמהם בא כל ההתנגדות על יראי השם, ועל ידיה זוכין להתגבר על המתנגדים (ליקוטי מוהר"ן, סימן כח).

רבונו של עולם, אב הרחמן והחסד, זכני ברחמיך הרבים שאזכה למדת החסד דקדשה, ואזכה לאחו ולהתדבק במדתו של אברהם אבינו עליו השלום שהיה עושה חסד כל ימיו. ותופני ברחמיך הרבים להכניס אורחים הגונים בתוך ביתי והיה ביתי ועד לחכמים, שאזכה להכניס אורחים תלמידי חכמים וצדיקים אמתיים לתוך ביתי, ואזכה לקבלם באהבה גדולה ובכבוד גדול ובשמחה רבה, ותופני לעמד לפניהם ולשרתם ולשמשם בעצמי בכל מיני שרות ומוש. ואהיה תמיד כבוש תחת יד תלמידי חכמים וצדיקים אמתיים ולשמש אותם תמיד, עד שאזכה להיות נכלל במדתו של אברהם